JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
21 päivänä maaliskuuta 2002 [1]

1. Euroopan yhteisöjen komissio vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut vaarallisista aineista aiheutuvien suuronnettomuusvaarojen torjunnasta 9 päivänä joulukuuta 1996 annetun direktiivin 96/82/EY [2] (jäljempänä direktiivi) 11 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut säädetyssä määräajassa kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.

2. Edellä mainitussa artiklassa asetetaan jäsenvaltioille velvollisuus huolehtia siitä, että sellaiset laitokset, joiden hallussa on tietty määrä vaarallisia aineita, [3] laativat itselleen sisäiset pelastussuunnitelmat ja että ne toimittavat toimivaltaisille viranomaisille ne tiedot, jotka nämä tarvitsevat ulkoisten pelastussuunnitelmien laatimiseen.

3. Jäsenvaltioilla oli velvollisuus saattaa direktiivin kansallisen täytäntöönpanon edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan ennen 4.2.1999. [4]

4. Saksan liittotasavalta on sekä hallinnollisessa menettelyssä [5] että tuomioistuinme-

1 — Alkuperäinen kieli: espanja.

2 — EYVL 1997, L 10, s. 13. Vaikka komissio vetoaa kannekirjelmässään siihen, että koko direktiivi "ja erityisesti sen 11 artikla" on jätetty voimaansaattamatta, se toteaa vastineessaan, että "kanteen yksinomaisena kohteena on 11 artiklan täytäntöönpanon laiminlyönti".

3 — Direktiivin 9 artikla yhdessä 2 artiklan 1 kohdan kanssa.

4 — Direktiivin 24 artiklassa niille on annettu enintään 24 kuukauden pituinen määräaika, joka on alkanut kulua direktiivin voimaantulosta. Direktiivin 25 artiklan mukaisesti direktiivi tuli voimaan 3.2.1997, joten määräaika päättyi samana päivänä vuonna 1999.

5 — Ks. 20.7.2000 päivätty ilmoitus, joka jätettiin 3.8.2000 (ks. hakemusasiakirjojen liite VI).

nettelyssä [6] myöntänyt, että direktiivin 11 artiklan kansalliset voimaansaattamistoimenpiteet olivat yhä toteuttamatta Mecklenburg-Vorpommernissa, Ala-Saksissa, Rheinland-Pfalzissa, Saksissa, Saksi-Anhaltissa ja Schleswig-Holsteinissa perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä.

5. Koska vastaajana oleva hallitus on myöntänyt nämä tosiseikat, jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen on kiistatonta. Näin ollen merkitystä ei ole sillä, että tarvittavien täytäntöönpanotoimien valmistelu on jo varsin pitkällä, koska arvioitaessa, onko jäsenvaltio jättänyt noudattamatta jäsenyysvelvoitteitaan, on otettava huomioon jäsenvaltion tilanne sellaisena kuin se on perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä. [7]

6. Saksan liittotasavallan puolustuksekseen esittämät seikat eivät vaikuta edellä esitettyyn arviointiin.

7. Asian kannalta merkitystä ei ole sillä, että direktiivin täytäntöönpano edellyttää monien erilaisten toimenpiteiden toteuttamista sekä liittovaltio- että osavaltiotasolla, tai sillä, että Saksan hallitus on useaan otteeseen muistuttanut paikallisviranomaisia tehtävän kiireellisyydestä.

8. Yhteisön lainsäätäjä on jo ottanut huomioon tällaiset vaikeudet vahvistaessaan sitä määräaikaa, jonka kuluessa jäsenvaltioiden on täytäntöönpantava direktiivi, jonka valmisteluun Saksan liittotasavaltakin osallistui, joten se sai jo tätäkin kautta tietoonsa sen, missä ajassa direktiivi oli saatettava kansallisen oikeusjärjestyksen osaksi.

9. Jäsenvaltio ei voi yhteisön oikeuden täytäntöönpanossa esiintyneisiin vaikeuksiin [8] eikä omaan sisäiseen tilaansa vetoamalla perustella sitä, että se on yksipuoli-

6 — Ks. vastineen 2 kohta.

7 — Ks. mm. asia C-96/98, komissio v. Ranska, tuomio 25.11.1999 (Kok. 1999, s. I-8531, 19 kohta) ja asia C-435/99, komissio v. Portugali, tuomio 12.12.2000 (Kok. 2000, I-11179, 16 kohta).

8 — Ks. asia 128/78, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, tuomio 7.2.1979 (Kok. 1979, s. 419, 10 kohta); asia C-374/89, komissio v. Belgia, tuomio 19.2.1991 (Kok. 1991, s. I-367, 10 kohta) ja asia C-327/98, komissio v. Ranska, tuomio 23.3.2000 (Kok. 2000, s. I-1851, 21 kohta).

sesti jättänyt noudattamatta velvoitteitaan.[9]

10. Niillä "erityisillä olosuhteilla", joihin Saksan hallitus vetoaa, ei voida perustella EY 10 artiklan ja siitä ilmenevän lojaalia yhteistyötä koskevan periaatteen tulkitsemista vastaajan vastineessa esitetyin tavoin. Komission ja jäsenvaltioiden välisessä vilpittömään mieleen perustuvassa yhteistyössä on joka suhteessa noudatettava perustamissopimuksen määräyksiä ja johdetun oikeuden säännöksiä. Tässä lainsäädännössä määritellään ne yksittäiset poikkeukset, jotka jäsenvaltioille voidaan myöntää kaikkia jäsenvaltioita koskevista velvollisuuksista.[10] Yhteisöjen tuomioistuin on soveltanut tätä periaatetta asiassa, jossa oli kyse komission yhdelle ainoalle henkilölle osoittaman yksittäispäätöksen täytäntöönpanosta,[11] mutta tietääkseni näin ei ole koskaan menetelty vain yhden adressaatin osalta, jos säädöksen tai päätöksen adressaatteja on ollut useita.

11. Edellä esitetystä seuraa, että Saksan liittotasavalta on väitetyin tavoin syyllistynyt jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämiseen, joten kanne on hyväksyttävä.

12. Vastaaja on työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan nojalla velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.[12]

9 — Ks. asia C-259/94, komissio v. Kreikka, tuomio 6.7.1995 (Kok. 1995, s. I-1947, 5 kohta); asia C-214/96, komissio v. Espanja, tuomio 25.11.1998 (Kok. 1998, s. I-7661, 18 kohta); asia C-166/97, komissio v. Ranska, tuomio 18.3.1999 (Kok. 1999, s. I-1719, 13 kohta) ja asia C-423/00, komissio v. Belgia, tuomio 17.1.2002 (Kok. 2002, s. I-593, 16 kohta).

10 — Komissiokaan ei voi poiketa neuvoston hyväksymästä toimenpiteestä, ei edes yhden jäsenvaltion osalta.

11 — Ks. asia C-94/87, komissio v. Saksa, tuomio 2.2.1989 (Kok. 1989, s. 175, 9 kohta); asia C-404/97, komissio v. Portugali, tuomio 27.6.2000 (Kok. 2000, s. I-4897, 40 kohta) ja asia C-261/99, komissio v. Ranska, tuomio 22.3.2001 (Kok. 2001, s. I-2537, 24 kohta).

12 — Muutettu teksti julkaistu EYVL:ssä 2001, C 34, s. 1.

Ratkaisuehdotus

13. Ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin hyväksyy kanteen ja toteaa seuraavaa:

1) Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut vaarallisista aineista aiheutuvien suuronnettomuusvaarojen torjunnasta 9 päivänä joulukuuta 1996 annetun direktiivin 96/82/EY 11 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole tämän direktiivin 24 artiklassa säädetyssä määräajassa antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.

2) Saksan liittotasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.